

El museu Can Framis descobreix la col·lecció de l'empresari Juan Ybarra en una mostra que reuneix peces de Nonell, Sunyer, Torres-García, Barradas i Figari

El caçador de l'art

Maria Palau
BARCELONA

Hi ha molts tipus de col·leccionistes. Hi ha els que compren obres d'art per especular, per esnobisme, per petulància, per sentir-se poderosos, i hi ha els que compren obres d'art perquè s'estimen l'art i els artistes. Als col·leccionistes que senten un impuls irrefrenable per posseir l'art, diguem-ne col·leccionistes passionals, no els sol agradar massa exhibir-se en públic amb les seves joies artístiques. Els avergonyeix l'opulència que impregna les altes esferes del món de l'art.

Ser un col·leccionista discret no vol dir necessàriament ser un col·leccionista egoista que només atesora peces per al seu gaudi personal. Que n'hi ha, de prudents i desconfiats, sí, però també n'hi ha que no. L'empresari navilier Juan Ybarra (Sevilla, 1938) n'és un bon exemple. Ybarra és un home reservat, tot i la seva simpatia, bon sentit de l'humor i gràcia andalusa. "Jo vaig d'incògnit", diu. Però a la vegada també és un home, un col·leccionista, molt generós. Presta molta obra, alguns anys fins i tot 40 quadres, i té clar per què ho fa: "És una obligació inexcusable, tot-hom té dret a veure i a disfrutar aquestes peces."

'Gitana' (1902), una esplèndida peça d'Isidre Nonell ■ ARXIU

Li ha hagut d'insistir força el seu amic Antoni Vila Casas perquè participi en el cicle *L'art de col·leccionar. El món de les col·leccions privades*, a l'Espai A0 de Can Framis, a cura de Daniel Giralt-Miracle, però al final ha assumit el

protagonisme que tanta recaença li fa. La petita exposició dels seus fons irradia emocions vigoroses provinents d'uns esplèndids Nonell, Sunyer, Torres-García, Barradas i Figari. Ybarra té gust i sensibilitat innats per les

bones peces. I, per cert, pels bons marcs.

Innats? Bé, en el seu cas, l'educació i l'experiència també han tingut un paper molt important. El seu pare, José María de Ybarra y Lasso de la Vega, comte d'Ybarra, era col·

leccionista de Zurbarán i El Greco, entre altres artistes del XVI i el XVII, tot i que un bon dia, o un mal dia, vés a saber, se'ls va vendre tots –"la família ens vam quedar desconcertats"– i va començar

"Abans que un dibuixet de Picasso prefereixo tenir un bon Nonell"

de zero un nou fons amb Nonell, Sorolla, Palencia, Gimeno..., i també amb Tharrats i Clavé.

Juan Ybarra va continuar l'aventura col·leccionista del seu pare –la primera obra d'art que va comprar va ser un petit paper a l'oli pintat per Juan Cardona–, però ell ja ho va fer des de Barcelona. Es va instal·lar a la capital catalana el 1960, i el primer que va fer va ser anar a veure els pintors catalans grans (d'edat i de talent): Molló Suazo, Hugué, Pruna –el va sorprendre veure com malvivia a la plaça Reial–, Durancamps, Benet –"l'home més culte que he conegut mai"... Tot i que Nonell és l'artista clau i il·luminador de la seva col·

lecció –"abans que un dibuixet de Picasso prefereixo tenir un bon Nonell, perquè a més Nonell era millor que Picasso en aquella època"–, no hi ha un discurs tancat i endogàmic amb certs artistes i certes tendències. A la Col·lecció Ybarra-Muñoz (el cognom de la seva esposa, "que és qui ha hagut d'aguantar les meves filles"), també hi ha obres de Perejaume i Zush. Les que millor saben què hi ha a la col·lecció són Susanna Portell i Natàlia Barenys, que fa poc han catalogat els rics fons en dos volums, i n'han quedat meravellades. De les obres i de la brutal biblioteca de llibres d'art que té a casa seva.

Ybarra té consciència de col·leccionista: "Un col·leccionista és un llop solitari amb esperit de caçador. Quan aconseguix l'obra, s'oblida d'aquesta i se'n va a buscar-ne una altra. És com una malaltia: la presa que ve és la més interessant, aprecies el que no tens i menysprees el que acabes d'aconseguir." Tota una fera, sí senyor. Llàstima que hagi decidit posar el punt i final a la seva col·lecció d'art. Ara està més obstinat a trobar objectes del món de la navegació, la seva professió. O això diu. Perquè ja veurem com reacciona quan se li torni a posar una bona presa a l'abast. ■